ח) כנים פי״ח מ״ד [ושם ניתח להכך מיפות נגר שיש בראשו],
ב) [לעיל לו. וש״כן, ג) [ג׳ הכי״ף והרא״ש אבי״ן,
ד) [לעיל קכג. קכג:],
קט: ובילה יא.], ו) בילה

ם) [שם: ובינה ינון, ני לב:, ז) בילה לה: לו., ח) לקמן לי מיולה ז:

לב:, ז) בינה נה: כז, ח) נקמן קלו: בילה כח. לו: מגילה ז: [חוספחא דמגילה פ״א], ט) בילה לו. [חוספחא בילה פ״ג], ') [בילה לו. ע״ש],

כ) [לקמן קמו.], ל) [רש"ל],מ) [דף לג.],

הגהות הב"ח

(מ) גמ' החם היינו מעמח

גליון הש"ם

. גם' ומי גורינן והתנן משילין. ע"ל דף כג ע"ב

תוספות ד"ה גזירה:

רבינו חננאל

ועל כתף חבירו לתלות הפסח בו ולהפשיטו. וכן

, גלוסטרא, היא משנה בכלים פרק י״א שאסר בכלים פרק י"א שאסר ר' יהושע לטלטלה בשבת. תוספתא בכלים בתחילת

בבא מציעא קלוסטרא ר' טרפון מטמא וחכמים מטהרין. ברוריה אמרה שומטה מפתח זו ותולה

דברים לפני ר' יהושע אמר יפה אמרה ברוריה. והוא

בעניז הזה בעירוביז בסופו.

לטלטלז בשבת. לואבל אחר

התרת כלים מותרין הן. התרת כלים מותרין הן. וחלק רבא על רבי אלעזר ואמר דלמא אחר התרת כלים נישנו ואסורין הן

לעולם, ודבריו פשוטין הן.

ַןמתני׳ן כל הכלים הניטלין

לצורך, ניטלין לצורך ושלא

לצורך כוי. פירש (רבא) לצורך משנה זו, לצורך [רבה] משנה זו, לצורך דבר שמלאכתו להיתר,

י ב. כגון קערות וכוסות וכדומה

להן שמותר לכתחילה לטלטלז לאכול ולשתות

לטלטלן לאכול ולשוחות בהן, הללו מותרין לטלטלן בין לצורך גופו לאכול בהן,

בין לצורך מקומו לפנותן כדי לישב במקומן. דבר שמלאכתו לאיסור, כגון

קורנס של נפחים וכדומה לו, לצורך גופו לאכל בהן (מותר) [כגון] לפצוע בו

אגוזין מותר, אבל לצורך מקומן אסור. ורבי נחמיה

, אמר אפילו דבר שמלאכתו

אמר אפילו דבר שמלאכתו להיתר, כגון קערות וכדומה להן, לצורך גופו לאכול בהן מותר, אבל אחר שיאכל בהן אסור לטלטלן

שיאכל בוק אטו לטלטק [לצורך] מקומן. ועל זה הקשה ליה אביי לרבה, למר אליבא דר׳ נחמיה יקערות, כלומר שאינו

מטלטלן אלא לצורך אכילה בהן, אחר שיאכל אדם,

בהן, אחד שיאכל אדם, היאך מטלטלן ומסלקן מן [נ״א: מעל] השולחן. והשיבו לו כבר נתקשה זה

מידי דהוה אגרף של רעי שמותר לטלטל לדברי הכל,

דתניא בתוספתא גרף של

ושופכן וכו". ובזמן שאמר רבה דברים הללו השיבו

. ה זו שאמרנו למעלה.

כיון דבשבת: (3) רש"י ד"

מסורת הש"ם

יה א מיי׳ פכ"ו מהלכות

שבת הלכה ט סמג לאוין סה טוש"ע או"ח סימן שיג סט טוע ע מו מי טימן שיג סעיף א: יבו ב ג מיי' פכ״ה עס הלכה ג סמג טוש"ע או"ח סימן שח

סעיף ג: בא ה מיי' פ"ד מהלכות יו"ט הלכה יא טור שו"ע או"ח סימו חהד

שו"ע אוים הנכה יח טור שו"ע אוי"ח סימן מקב סעיף ג: בב ו מיי פכ"ה מהל' שבת הלכה ו טוש"ע או"ח

סימן שח סעיף ז: בג ז מיי׳ פ״ה מהלכות יו"ט הלכה ה טור שו"ע או"ח סימן חקכא סעיף א: בד ח טוש"ע או"ח סימן

בה ט מיי פיא מהלכות בה ט מיי פיא מהלכות יו"ע הלכה א סמג לאין עח טוש"ע או"ח סימן מלה סעיף א:

מוסף רש"י

אין סומכין את הקדרה בבקעת. קסנר לא נתנו עלים אלא להסקה לפיכן מוקלין הן אלל כל חשמיש מחקבן זאן מנכ כל משתים (ביצה לב:). משילין פירות דרך ארובה. מי שיש לו מטין ושעורין שטומין על גגו להמייכש וולה גשמים גגו נהמייבש ורחה גשמים ממשמשין ובאין, המירו לו לטרוח ולהשליך דרך ארובה שבגג והן טפלין לארן דליכא טרחא ימירה, ודוקא ארובה דכל ארובה מלמעלה למטה היא בתהרת הגג לפטים של במתקל שמוקף מחילה וחלון בכומל ולריך להגביהו עד החלון ולהשליכו לא טרמינן (ביצה לה). אין לא טרמינן (ביצה לה). אין בין לידים לדים. לחות לחות להחות לחות לכתחילה ביו"ט מה שאסור בשבת, אבל לענין שושין יש הרבה, שוה במקולה ובכתרת וזה בלחות בכתולה גלילל (מגילה ז:). ואת בנו שנפלו "ט, ואין שניהם ראויים לשחיטה כיום אחד (לעיל קיז: וכעי"ז ביצה לז.). ואינו שוחטר. שמולא לו עלילה שתח חברו שמן ממנו (לעיל קיז:). דאפשר בהערמה. דלח מוכחה מילחה דלהצלת ממונו מכוין, דהרואה אומר הרחשון שהעלה כחוש הוח . י**פה הימנו** (ביצה לז.). אבל היכא דלא אפשר בהערמה. דהכל יודעין שלח יניחם ואינו עושה אלא להציל, ומזלזלין באיסור יו"ט (שש).

מוסף תוספות

א. י״ט לשבת, כר׳ אליעזר. מוס׳ הרח״ש. ב. דר׳ אליעזר גופיה לית ליה ההיא משנה. מוס׳ הכס״ש. ג. דר׳ יהודה שרי אכ כוכסי, אוכי נכס דיו״ט היכא דאי [א]פשר לעשותן מעיו"ט. תוס' הרל"ש, T. בההיא דאותו ואת בנו. מום' הכח"ש.

ידו על כסף חברו. דלא מטלטלי מקלות: גלוסטרא דסנן רבי יהושע אומר נגר שיש בראשו גלוסטרא. שראשה עב וראוי לדוך בו שום ונועלין בו דלת: שומטה מפסח זה וחולה בחברו. ואע"ג דלריך לגופו לחלותו בחברו ולנועלה בו שומטו ע"י גרירה אבל טלטול גמור לא ואש״פ שמלאכתו להיתר לא שרי ליה לצורך גופו: **מדוכה הא דאמרן**. לעיל _וקכג:] אע״ג דשנייה רבא לעיל מחמה לצל ואביי שנייה לצורך מקומו שינויי דחיקי נינהו אלא קודם התרת כלים נשנו: קנים טעמא מאי. מסדרין אותם במערכה: משום איעפושי. דלא סמכינן אניסא ומשום

ידו על כתף חבירו ויד חבירו על כתיפו

הא ר"א. ההיא דאין בין א אע"ג ב דבפ"ק דמגילה (דף ז:) דייקינן עלה הא לענין מכשירי אוכל נפש זה וזה שוין וקאמר מתני׳ דלא כרבי יהודה ג ור"א סבירא ליה כר"י ועדיפא מדרבי יהודה כדאמר בריש תולין (לקמן דף קלו:) איכא למימר דההוא תנא סבר לה כוותיה בחדאד דגזרינו י"ט אטו שבת ופליג עליה במכשירין ועוד יש לומר דאין בין דפ״ק דמגילה מיירי במילי דאורייתא ואין בין דהכא היינו דתנן במשילין (בילה ד' לו:) דמיירי במילי דשבות ואינו מענין אחד תדע דהכי פריך עלה גפ׳ משילין כדפריך הכא בשמעתא ולא פריך בפ"ק דמגילה והא דדייק התם הא לענין מכשירין זה וחה שוין לא דייק בפרק משילין:

ותולה ומפשים גלוסמרא דתנו ינגר שיש בראשו גלוסטרא ר' יהושע אומר שומטה מן פתח זה ותולה בחבירו בשבת ר' מרפוז אומר הרי הוא ככל הכלים ומימלמל בחצר מדוכה הא דאמרן אמר רבה ממאי דילמא לעולם אימא לך לאחר התרת כלים נשנו קנים מעמא מאי משום איעפושי בהאי פורתא לא מיעפש מקלות אפשר כר' אלעזר גלוסטרא כדרבי ינאי דאמר רבי ינאי בחצר שאינה מעורבת עסקינן רבי יהושע סבר תוך הפתח כלפנים דמי וקמטלטל מנא דבתים בחצר ור' מרפון סבר תוך הפתח כלחוץ דמי ומנא דחצר בחצר קא מטלטל מדוכה ר' נחמיה היא: בותבי קינ בביב. בייביבי נחמיה היא: בותבי יכל הכלים נימלין לצורְך

ושלא לצורך ºר' נחמיה אומר אין נימלין אלא לצורך: **גכז'** מאי לצורך ומאי שלא לצורך אמר ºרבה לצורך דבר שמלאכתו להיתר לצורך גופו שלא לצורך דבר שמלאכתו להיתר לצורך מקומו ודבר שמלאכתו לאיסור לצורך גופו אין לצורך מקומו לא ואתא רבי נחמיה למימר שמלאכתו לאיסור לצורך גופו אין לצורן נוקוטו לא זאו אין לנוטיו לטינו לא אמר ליה רבא לצורך מקומו לא אמר ליה רבא לצורך מקומו שלא לצורך קרית ליה אלא אמר רבא ילצורך דבר שמלאכתו לדורך מקומו שלא לצורך ואפי' מחמה לצל יודבר להיתר בין לצורך גופו בין לצורך מקומו שלא לצורך ואפי' מחמה לצל יודבר שמלאכתו לאיסור לצורך גופו ולצורך מקומו אין מחמה לצל לא ואתא רבי נחמיה למימר ואפילו דבר שמלאכתו להיתר לצורך גופו ולצורך מקומו אין מחמה לצל לא יתיב רב ספרא ורב אחא בר הונא ורב הונא בר חנינא ויתבי וקאמרי לרבה אליבא דרבי נחמיה הני קערות היכי ממלמלינן אמר להו רב ספרא מידי דהוה אגרף של רעי אמר ליה אביי לרבה למר אליבא דרבי נחמיה הני קערות היכי מטלטלינן להו אמר ליה רב ספרא חברין תרגמה מידי דהוה אגרף של רעי איתיביה אביי לרבאף מדוכה אם יש בה שום מטלטלין אותה ואם לאו אין מטלטלין אותה הכא במאי עסקינן מחמה לצל איתיביה פושויז שאם קיצב עליו בשר שאסור למלמלו הכא גמי מחמה לצל והא דתנן האין סומכין את הקדירה בבקעת וכן בדלת והא בקעת דביום מוב דבר שמלאכתו להיתר הוא אלמא דבר שמלאכתו להיתר בין לצורך גופו בין לצורך מקומו אסור התם 🐠 מאי מעמא כיון דבשבת דבר שמלאכתו לאיסור הוא גזירה יו״מ אטו שבת וכי תימא שבת גופיה תישתרי דהא דבר שמלאכתו לאיסור לצורך גופו ולצורך מקומו שרי יהני מילי היכא דאיכא תורת כלי עליו היכא דליכא תורת כלי עליו לא יומי גזרינן והתנן" ימשילין פירות דרך ארובה ביום מוב חאבל לא בשבת ומי לא גזרינן והתנוֹף מאין בין יו"ם לשבת אלא אוכל נפש בלבד אמר רב יוסף לא קשיא הא ר' אליעזר הא רבי יהושע ∞דתניא אותו ואת בנו שנפלו לבור ר' אליעזר אומר מעלה את הראשון על מנת לשוחמו ושוחמו והשני עושה לו פרנסה במקומו בשביל שלא ימות ר' יהושע אומר מעלה את הראשון על מנת לשוחמו ואינו שוחמו ומערים ומעלה את השני רצה זה שוחמ רצה זה שוחם יממאי דילמא עד כאן לא קאמר ר' אליעזר התם אלא דאפשר לפרנסה אבל היכא דלא אפשר לפרנסה לא אי נמי עד כאן לא קאמר רבי יהושע התם דאפשר בהערמה אבל היכא דלא אפשר בהערמה לא אלא אמר רב פפא לא קשיא הא בית שמאי הא בית הלל דתנן בית שמאי אומרים

למול"ש לא מיעפשי: כדר"א. מניח ידו על כתף חבירו: שחינה מעורבת. שהרבה בתים פתוחים לה ולא עירבו דכלים ששבתו בבתים אסור להוליאן לחצר וששבתו בחצר מותר לטלטלו בחצר שהחצר כולו רשות לעצמו הוא והבתים מיוחדים לכל איש ביתו: מוד הפתח. שנטל הנגר משם: וקא מטלטל מנא דבים בחלר. הלכך שומטה אין דטלטול מן הצד היא אבל טלטול גמור לא: מדוכה רבי נחמיה היא. דאמרי בעירובין (דף לה.) אפילו טלית ואפי׳ תרווד אין ניטלין אלא לנורך תשמים המיוחד: בזתבר' ה"ג במתנימין כל הכלים ניטלין ללורך כו': בבז' מאי ללורך ומאי שלא ללורך אמר רבה כו'. לצורך דשרי תנא קמא היינו דבר שמלאכתו להיתר ומטלטלו לצורך גופו: שלא ללורך דבר שמלאכחו להיחר. ומטלטלו שלא לצורך גופו אבל צריך למקומו: ודבר שמלאכתו לאיסור ללורך גופו. הוא דאישתראי אם לריך לו למלאכת היתר אבל שלא לצורך גופו ואע"ג דלריך למקומו לא. ורבה לטעמיה דאמר לעיל (דף קכב:) גבי קורנס של נפחים נמי מותר לצורך גופו: א"ל רבא כו' אלא אמר כו'. ולרבא דמוקי אליבא דרבי נחמיה דלצורך גופו ולצורך מקומו מותר ע"כ האי לצורך גופו כגון שוה התשמיש מיוחד לו דתניא לקמן בפרק חבית (דף קמו.) רבי נחמיה אומר אפילו תרווד ואפילו טלית אין ניטלין אלא לצורך תשמישן ולורך מקומו נמי לרבה כלורך גופו ותשמישו דמי ולרבה לורך גופו הוא דשרי רבי נחמיה ודוחא לתשמיש המיוחד לו ובין לרבה ובין לרבא דוקא דבר שמלאכתו להיתר

ההוא פורתא שהישנה מתעכבת בלא

חנים מלילי שבת לשבת והחדשה משבת אבל דבר שמלאכתו לאיסור אפילו לצורך גופו לא שרי רבי נחמיה דהאי לורך גופו לאו תשמיש המיוחד לו הוא דהא מיוחד למלאכת איסור: לרבה אליבא דרבי נחמיה. דאמר דבר שמלאכתו להיתר לצורך מקומו לא: הני קערות. לאחר אכילה היכי מטלטלי להו לסלקן מלפנינו: ואם לאו אין מטלטלין אוסה. בשלמא לרבה כגון דאין נריך לגופה י[אלא למקומה] אלא לדידך אמאי: וכן בדלם. אוקימנא

חזי וקיימא וקאסר לטלטלה לצורך גופו למלחכה אחרת וכל שכן לצורך מקומה: ומשני הסם 🕲 טעמא כיון דנשבם. אסור דהא בקעת בשבת מלחכתה לאיסור היא ביום טוב לרב ספרא חברין, ופירק נמי אסור גזירה י"ט אטו שבת: משילין פירום דרך ארובה ביום טוב. בהדיא תנן אבל לא בשבת. פירות השטוחים על הגג לייבשן וראה גשמים ממשמשים ובאין משילן לארץ דרך ארובת הגג דלא טריחא מילתא דנופלין מאליהן. אלמא דלא גזרינן. ופרכינן ומי לא גזרינן והתנן אין בין כו': לא קשיא הא. דמנן משילין דשרי טירחא ביו"ט משום איבוד ממון רבי יהושע היא שהתיר להעלות בהמה בהערמה מן הבור: והא. דתנן אין בין כו׳ ר״א היא: דאפשר בהערמה. דמיחזי כמאן דעביד ללורך יו״ט אבל גבי משילין דליכא הערמה לדמויי להחירא לא:

במסכת בילהי וכן הדלת אין סומכין

בבקעת. וביו"ט קיימי: והא בקעת

ביו"ט מלאכמה להיתר היא. דלהסקה

אין ורבה) ורבאז לצורד מקומו ת בתוך באן ביהן בשקשה של אל אמר [רבא] לצורך דבר שמלאכתו להיתר בין לצורך גופו בין לצורך מקומו, שלא לצורך אפילו מחמה לצל, ודבר שמלאכתו לאיסור לצורך מקומו אין מחמה לצל לא. ואתא ד' נחמי שלא לצורך קידת ליה. אלא אמר [רבא] לצורך מקומו אין, מחמה לצל לא. מותיב אביי (לרבא) לריבאן לרי (רבה) (רבא) דהכין סוגיא דשמעתא כולה.

א) דברי רבינו כמות שהם איו להם הבנה ונראה דל"ל אבל רבה אמר דלאחר התרת כלים וכו'.